



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 5/2014-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť E. H., správcu konkurznej podstaty úpadcu Európskej zdravotnej poisťovne, a. s. v likvidácii, Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Marián Masarik, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. H., správcu konkurznej podstaty úpadcu Európskej zdravotnej poisťovne, a. s. v likvidácii, **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2013 doručená sťažnosť E. H., správcu konkurznej podstaty úpadcu Európskej zdravotnej poisťovne, a. s. v likvidácii, Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«... Krajský súd v Bratislave rozsudkom, č. k. 3 S/234/2008-132 zo dňa 8. 12. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 12. 2009, uvedené rozhodnutie (č.: ZP/911/00020/2008/R zo dňa 14. 10. 2008) predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pre nezákonnosť zrušil a vec vrátil Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou na ďalšie konanie.

13. Dňa 30. 11. 2010 vydal žalovaný (predseda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) rozhodnutie č. k.: ZP 911/00020/2008/R, č. r.: 166843/57927/2010/971, ktorým konanie vo veci trvalého prevodu poistného kmeňa EZP zastavil z dôvodu, že [údajne] odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu podľa ust. § 30 ods. 1 písm. h/ Správneho poriadku.

14. Navrhovateľ bol nútený za účelom ochrany svojich práv dať preskúmať zákonnosť rozhodnutia predsedu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, č. k.: ZP 911/00020/2008/R, č. r.; 166843/57927/2010/971, v rámci správneho súdnictva všeobecným sudom...

Krajský súd v Bratislave konštatoval, že správca konkurznej podstaty úpadcu [Navrhovateľ] nemal aktívnu legitimáciu vo veci konania prevodu poisťného kmeňa v relevantnom čase, nakoľko poisťný kmeň nie je majetkom zdravotnej poisťovni a nemôže teda podliehať konkurzu. Vychádzal z ustanovenia § 14 ods. 2 a 3 zákona o zdravotných poisťovniach v znení platnom do 31. 12. 2008, ktoré vymedzovali definíciu majetkových hodnôt poisťovne...

Odvolačný súd - Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „všeobecný súd“ alebo „odvolačný súd“) rozhodol o odvolaní Navrhovateľa tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. 5. 2012, č. k. 4 S/21/2011-187 potvrdil.»

Sťažovateľ vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa E. H., správcu konkurznej podstaty úpadcu Európska zdravotná poisťovňa, a. s. v likvidácii, sídlo Pribinova 25, 811 09 Bratislava... na súdnu ochranu podľa čl. 46. ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi E. H., správcovi konkurznej podstaty úpadcu Európska zdravotná poisťovňa, a. s. , v likvidácii, sídlo Pribinova 25, 811 09 Bratislava... trovy konania vo výške 331,13 € do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Advokátskej kancelárie RELEVANS s. r. o., vedený v...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013. Najvyšší súd označeným rozhodnutím potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S/21/2011-187 z 25. mája 2012.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 20 ods. 2 ústavy zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce alebo určených právnických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého

na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. III. ÚS 197/02).

Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského č. k. 4 S/21/2011-187 z 25. mája 2012, sťažovateľ namieta, že najvyšší súd neaplikoval na daný skutkový stav správne právnej normy a tiež nesprávne interpretoval právne normy. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny.

Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 7 Sžso/40/2012 z 26. júna 2013 dospel k týmto právnym záverom:

«... Zo spisov vyplýva, že žalovaný rozhodnutím z 30. novembra 2010, č. k.: ZP 911/00020/2008/R, č. k.: 166843/57927/2010/971 zastavil správne konanie číslo ZP 911/00020/2008/R vo veci trvalého prevodu poistného kmeňa EZP podľa § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku, lebo odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu...

Posúdiť bolo preto potrebné, či poistný kmeň, ktorý predstavujú potvrdené prihlášky na verejné zdravotné poistenie (§ 61 ods. 1 zákona o zdravotných poisťovniach) je majetkom, patriacim do konkurznej podstaty úpadcu.

Podľa názoru žalobcu je poistný kmeň majetkom zdravotnej poisťovne, lebo okrem iného je oprávnená previesť poistný kmeň alebo jeho časť na základe zmluvy o prevode poistného kmeňa, ktorá je schvaľovaná rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Ak by aj nebol majetkom odovzdávajúcej zdravotnej poisťovne, podľa jeho

názoru je vzťah k majetku podliehajúcemu konkurzu daný na základe (ušlej) odplaty za prevod poistného kmeňa.

Tento názor žalobcu však nemožno akceptovať. Podľa § 6 ods. 1 Obchodného zákonníka sa obchodným majetkom rozumie súhrn majetkových hodnôt (vecí, pohľadávok a iných práv a peniazmi oceníteľných iných hodnôt), ktoré patria podnikateľovi a slúžia alebo sú určené na jeho podnikanie. Poistný kmeň však nepatrí zdravotnej poisťovni, lebo systém zdravotného poistenia je verejný a len jeho vykonávanie bolo zverené zákonom určenému subjektu - zdravotnej poisťovni. Uvedené vyplýva aj zo skutočnosti, že práva a povinnosti viažuce sa na poistný kmeň zdravotná poisťovňa vykonáva len do času, kým poistenec nevyužije svoje právo zmeny zdravotnej poisťovne podľa § 7 zákona o zdravotnom poistení, a teda zdravotná poisťovňa nemôže priamo ovplyvniť rozsah poistného kmeňa, a teda počet prihlášok na verejné zdravotné poistenie, ktoré potvrdí. Ide predovšetkým o právo poistencov na výber zdravotnej poisťovne. Vykonávanie zdravotného poistenia je činnosťou vo verejnom záujme, pri ktorej sa hospodári s verejnými prostriedkami (§ 2 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení). Poistný kmeň teda nemôže byť majetkom zdravotnej poisťovne, a rovnako ním nemôže byť ani odplata za prípadný odplatný prevod poistného kmeňa. Na tejto skutočnosti nič nemení ani právna úprava, podľa ktorej v prípade kladného výsledku hospodárenia, za splnenia zákonom stanovených podmienok, môže byť časť týchto verejných prostriedkov pretransformovaná do vlastníctva zdravotnej poisťovne v podobe zisku.

Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle priznať vlastnícke právo finančných prostriedkov získaných či už z poistného alebo z odplaty za prevod poistného kmeňa zdravotnej poisťovne, nebola by použitá v § 2 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení formulácia „pri ktorej sa hospodári s verejnými prostriedkami“ ale formulácia, „pri ktorej sa hospodári ako s verejnými prostriedkami“.

Z dôvodu, že poistný kmeň ako ani odplata za prevod poistného kmeňa nie sú majetkom zdravotnej poisťovne patriacim do konkurznej podstaty ako majetok úpadcu (lebo úpadca nemohol definovať svoj vzťah k poistnému kmeňu ako svoje neobmedzené panstvo nad vecou), správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konania o prevode poistného kmeňa a uvedené konanie o prevode poistného kmeňa sa ani v zmysle § 47 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyhlásením konkurzu neprerušuje. Správca konkurznej

podstaty z toho istého dôvodu nemá procesnú legitimitáciu v zmysle § 47 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii iniciovať konanie o prevode poisťného kmeňa.

Navyše je potrebné uviesť, že za danej situácie prevod poisťného kmeňa na základe žiadosti zdravotnej poisťovne, a teda ani jeho odplatný prevod nebol možný. Prevod poisťného kmeňa na základe žiadosti zdravotnej poisťovne podliehal súhlasu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý ho podľa § 61 ods. 11 zákona o zdravotných poisťovniach nemohol schváliť, ak by týmto prevodom bola ohrozená schopnosť plniť záväzky vyplývajúce z prijatých a potvrdených prihlášok na verejné zdravotné poistenie a uzatvorených zmlúv o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktoré sú predmetom prevodu poisťného kmeňa. Pri rozhodovaní by musel zohľadniť aj stabilitu preberajúcej zdravotnej poisťovne a stabilitu odovzdávajúcej zdravotnej poisťovne.

Z uvedeného vyplýva, že ak zdravotná poisťovňa je v konkurze (a teda je platobne neschopná alebo predĺžená), ani by nemohla previesť na základe svojej žiadosti poisťný kmeň, vzhľadom na nemožnosť splnenia podmienok, vyplývajúcich z § 61 ods. 11 zákona o zdravotných poisťovniach pre udelenie súhlasu zo strany úradu. Navyše zdravotná poisťovňa v konkurze už bola zrušená, a preto subjekt, oprávnený požiadať o súhlas s prevodom poisťného kmeňa neexistoval a konkurzný správca oprávnenie konať ako zdravotná poisťovňa nemal.

Námietka žalobcu, že krajský súd nesprávne vyložil ustanovenia § 14 ods. 2 a 3 zákona o zdravotných poisťovniach bola zohľadnená, avšak nebola spôsobilá prívodiť iné právne posúdenie, lebo uvedené ustanovenia nedávali odpoveď na otázku, či poisťný kmeň je majetkom zdravotných poisťovní.

Hoci správca konkurznej podstaty nebol účastníkom predmetného správneho konania, pre úplnosť je potrebné skonštatovať aj vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že všetci poistenci, ktorí boli dočasne prevedení do SZP a do 30. septembra 2008 nepodali prihlášku do inej zdravotnej poisťovne (ktorá by sa stala ich príslušnou poisťovňou od 1. januára 2009), prejavili s týmto stavom svoj súhlas, čím konvalidovali prechodný stav zaradenia do poisťného kmeňa na trvalý.

Poistenci EZP boli prevedení do SZP rozhodnutím o dočasnom prevode poisťného kmeňa zo 6. mája 2008 ku dňu 2. mája 2008. V súlade s § 61 ods. 9 zákona o zdravotných

poisťovniach vstúpila preberajúca zdravotná poisťovňa do práv a povinností odovzdávajúcej poisťovne súčinnosťou od 3. mája 2008. Prevedením poistencov do SZP preto vznikol právny vzťah medzi prevedenými poistencami a SZP, a trval až do času, kým si poistenci nezvolili inú zdravotnú poisťovňu. Právna úprava nevyžadovala, aby títo prevedení poistenci podávali prihlášku do SZP v prípade, ak by chceli v nej zotrvať aj po 1. januári 2009. Podanie prihlášky by však ani nemalo význam, lebo poistencami SZP boli odo dňa uvedeného v rozhodnutí o dočasnom prevode poistného kmeňa.

Odvolací súd ešte uvádza, že nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky a zodpovedajúca judikatúra ESLP neriešia otázku oprávnenia správcu konkurznej podstaty súkromnej zdravotnej poisťovne v konkurze pokračovať v prípadných podnikateľských aktivitách úpadcu najmä so zameraním sa na majetok, ktorý úpadcovi nepatrí, iba ho spravoval.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil...»

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou, či poistný kmeň zdravotnej poisťovne patrí do konkurznej podstaty úpadcu. Pri skúmaní vznesenej námietky porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ústavy musel vychádzať z čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého domáhať sa označeného práva sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade išlo o dodržiavanie Občianskeho súdneho poriadku v konaní a rozhodovaní všeobecných súdov v danej veci.

Ústavný súd konštatuje, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe

vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Keďže v danom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. právom na spravodlivé súdne konanie, porušenie ktorých namietal, a napádaným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol aj sťažnosť sťažovateľa týkajúcu sa námietky porušenia jeho základného práva vlastníť majetok, resp. práva na ochranu majetku, ako aj základného práva podnikat', pretože v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia princípov spravodlivého súdneho konania vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patria aj sťažovateľom namietané práva (obdobne napr. III. ÚS 27/08, III. ÚS 376/08, III. ÚS 224/09, II. ÚS 203/2010, III. ÚS 96/2011 a iné).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014